

AS FAR AS AFAR

Det är Lördag morgon och vi blir hämtade av relief-samordnaren på Mekane Yesuskyrkans utvecklingsarbete för att åka till afarland. Vi ska se hur 250 familjer har fått hjälp från Svenska kyrkans katastrofarbete efter jordbävning och torka i området. Vi vet inte så mycket mer om trippen än att vi ska vara borta i fyra dagar.

De första 40 milen till Dessie är ganska snabbt avklarade och vi träffar dem som ska följa med oss på resten av färden. Ato Aklilu är den drivande kraften i norra synodens utvecklingsarbete och vill gärna visa en del av det arbete de gör, men vi vill helst komma vidare för att hinna till Woldia innan det är allt för sent.

Från Lal Hotel får vi med oss matsäck för dagen – i Teru, staden som vi ska besöka kan vi inte räkna med att bli bjudna på något. Den 20 mil långa vägen mot nordost leder oss genom ett kargt landskap, av bergsöken – sand – vulkanland. Jag tänker på Peter Halldorfs beskrivning av öknen ”Det finns tusen slag av enformighet – öknen har dem alla”.

Ato Aklilu

Till sist har vi i alla fall besegrat den oländiga terrängen och anländer till Teru. Det är mitt på dagen och de flesta har siesta – förståeligt för temperaturen är absolut mer än 40 grader och det är vindstill. Stadens ledare tar emot och vi möter de fem som arbetar i projektet. Tur att vi har vatten med oss – de visar oss det vatten som finns tillgängligt för dem och det var grumligt. Vi äter våra smörgåsar och försöker samla tankarna på projektet som Carolina är här för att kolla upp. Deras pärmar verkar välordnade och de som har fått ta emot en get eller en ko har signerat.

Afarhus

Det känns inte som om vi vill stanna längre än nödvändigt utan vi är ivriga att komma iväg innan det blir för sent. De vill i alla fall visa oss floden i närheten och vi kör dit. Men att ta sig igenom sanddynerna visar sig lättare sagt än gjort. Först kör vår bil ner sig i sanden, och dras upp av en annan bil som gräver ner sig i sanden och får hjälp av den

tredje. Så småningom lämnar vi Teru med många tankar i bagaget. – Varför flyttar inte detta nomadfolk till en annan plats, när vattentillgången är så dålig? - Hur kan man överleva i detta klimat? Förstår lite mer av sammanhanget, att landets regering vill att de ska bo kvar som en buffert mot grannlandet i norr.

Afarerna har en alldeles egen kultur, skild från de övriga folken i närheten. Ato Aklilu, med tröjan ” Vänner till afarerna”, berättar att en del av deras kultur är att dela allt med varandra, både arbete och fritid. Det finns en stark känsla av jämlikhet, som bl.a. visade sig i projektet att det var kvinnorna i familjerna som var mottagare av boskapen.

Längre söderut i afarland har Mekane Yesuskyrkan många utvecklingsprojekt – de arbetar i fyra (av 29 afar-kommuner). Så får 62000 människor hjälp av ett landsbygdsutvecklingsprogram förutom ca 3000 barn som får hjälp i ett Child Community Care-program, alltså en slags barnomsorg. De har också byggt en skola. När den invigdes för tre år sedan höll den muslimske ledaren ett tal där han framhöll att alla är fria att utöva den religion som de själva väljer. Efter detta har attityden till de kristna varit en helt annan än tidigare.

Vid återresan från Woldia fick vi en fantastisk illustration av den kurs som vi varit med på veckan innan i Addis. Den handlade om mikrofinansiering och deltagarna kom från många afrikanska länder, och från Etiopien förstås. Nu fick vi se hur sådana små lån verkligen kan förändra livet för dem som inte själva kan gå till banken. De har grupper på ca 18 personer och sparar 2 birr varje vecka när de träffas. I början är allt i liten skala, men så småningom kan man få hjälp att skaffa ett par getter eller höns. Att se kvinnornas stolthet, när de fråns att ha haft en inkomst på 3 birr per dag nu äger två kor, ett 10-tal getter och säljer produkter från sin odling, var väl värt resan till norr denna gången.

At last I have been as far as afar! (= Äntligen har jag varit ända till afarerna!)

Kersti Karlsson, Addis Abeba 15 mars 2007